

**Çocuklar ana-babalarını tanırlar mı..
HAYIR; tanımazlar..
Çünkü tanıyamazlar..**

“Ana-baba”yı tanıma, her ikisini de ayrı ayrı, insan kimliğinde dişi ve erkek varlıksal nitelikleri ile toplumsal alanda da bağlı olunan üretim ve inanç sistemlerine göre tanımlanmış kadın ve erkek kimliğine uyarlanmış toplumsal rolleri içinde yalın bireyler olarak görebilmeyi gerektirir.

Aile içindeki bireyin “biyo-kimyasal-insan” ve “toplumsal aktör” kimlikleri kavranabildiği ölçüde.. aile denen kurumsal hücredeki karşılıklı iletişim ve etkileşim netleşmeye ve görünmeye başlar.

*Hiçbir kişi, çocukluk döneminde bunu başaramaz..
Ve ana-babasını tanımaz..
Ve tanımadan sever, bağlanır..*

Çünkü ana-baba ile çocuk arasındaki iletişim, ana-baba lehine bağımlılık ilişkisi olarak başlar.

Bağımlılık ilişkileri koşullarında da akıl değil, öncelikle ve talihsiz durumlarda sadece duygular hüküm sürer.

Duyguların hükümran olduğu alanda seyreden bilgi farkındalıkları ve üretilen sonuç hükümle de çoğu kere reel-gerçekliğe ulaşamaz.

Özetle çocuk ana-babasını tanımaz.

Çünkü “şeyin / eşyanın” tabiatı gereği, tanıyamaz..

Yığılan negatif çocukluk anılarının her durumda, erişkinlik döneminde akılla gözden geçirilmesi zorunluluğun nedeni de budur..

Bu işten de bildiğimiz gibi, oldukça kolay yoldan itibarını ve ekmeğini kazanan epey kişi var..

Bu durum da bizleri, eğer yeterince dikkatli olamazsak..

erişkinlik döneminde başka bir bağımlılık ilişkisi bağlamına alabilir..